

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Αγγλία, 9ος αιώνας μ.Χ. Δύο διαφορετικοί κόσμοι συγκρούονται: οι Άγγλοι, χριστιανοί πια, και οι Δανοί επιδρομείς, που παραμένουν παγανιστές, οι οποίοι κατακτούν το ένα μετά το άλλο τα βρετανικά βασίλεια.

Σε μια πρώτη μάχη αιχμαλωτίζεται ο δεκάχρονος Ούτρεντ, που θα καταστεί το κύριο πρόσωπο της αφήγησης του ανά χειράς βιβλίου. Θα γνωρίσει τον κόσμο και τους θεούς των Δανών, αλλά έπειτα από χρόνια θα ακολουθήσει τη μοίρα του ως εάλντορμαν (δούκας) ενός βρετανικού βασιλείου και θα ταχθεί τελικά με το μέρος των Άγγλων.

Οι μάχες, οι ίντριγκες, οι αντιθέσεις μεταξύ των βασιλείων, αλλά και οι σχέσεις εξουσίας-Εκκλησίας συνθέτουν τον καμβά των γεγονότων εκείνης της μακρινής εποχής που θα οδηγήσουν στην υλοποίηση της ιδέας της ενωμένης Αγγλίας.

Ο Ούτρεντ αποτελεί τον συνδετικό κρίκο μεταξύ Άγγλων και Δανών, μας και γνωρίζει και τους δύο κόσμους, γι' αυτό και ο ρόλος του είναι καταλυτικός στην αμοιβαία προσέγγισή τους, αλλά και στην τελική μάχη για τη διάσωση του βασιλείου του Ουέσεξ από την κατακτητική ορμή των Δανών.

Ο συγγραφέας περιγράφει με θαυμαστή ενάργεια τις βίαιες συγκρούσεις, τις ερωτικές σχέσεις, αλλά και τους εθιμικούς κανόνες της κοινωνικής ζωής του Μεσαίωνα στην Αγγλία, αλλά πρωτίστως συνθέτει με εξαιρετική ιστοριογραφική ακρίβεια την τοιογογραφία της εν λόγω μεταβατικής εποχής.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE LAST KINGDOM
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2004
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Τελευταίο Βασίλειο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νίκος Παπαδάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημοσθένης Κερασίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου

© Bernard Cornwell, 2004
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2007, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-253-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

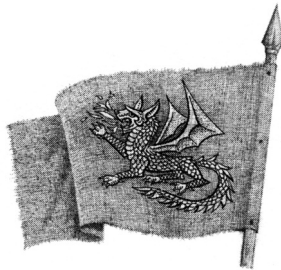
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Νίκος Παπαδάκης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

Ο Βασιλιάς του Χειμώνα, 2003, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Ο Εχθρός του Θεού, 2004, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Εξκάλιμπερ, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Η ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Καβαλάρηδες της Σκιάς, 2002, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Τοξότες της Πίστης, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Αιρετικοί, 2006, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

ΣΑΞΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο Χλομός Καβαλάρης, 2008, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Οι Άρχοντες του Βορρά, 2009, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Το Τραγούδι του Ξίφους, 2011, μτφρ. Μαρίνα Κόφφα

Φλεγόμενη Γη, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Θάνατος των Βασιλέων, 2014, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Παγανιστής Άρχοντας, 2015, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Κενός Θρόνος, 2016, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Το Τελευταίο Βασίλειο
είναι αφιερωμένο στην Τζούντι, με αγάπη*

*Wyrd bið ful āraed
Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης

10

Πρόλογος

ΝΟΡΘΟΥΜΒΡΙΑ, 866-867 μ.Χ.

11

Πρώτο Μέρος

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΓΑΝΙΣΤΕΣ

49

Δεύτερο Μέρος

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

295

Τρίτο Μέρος

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΩΝ ΑΣΠΙΔΩΝ

405

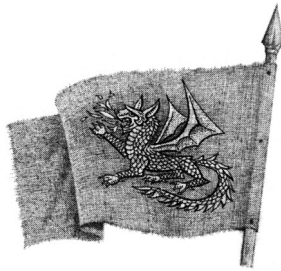
Ιστορικό σημείωμα

479

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Νορθουμβρία, 866-867 μ.Χ.

Ο ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΡΕΝΤ. Είμαι ο γιος του Ούτρεντ, ο οποίος ήταν ο γιος του Ούτρεντ, και ο δικός του πατέρας επίσης λεγόταν Ούτρεντ. Ο γραφέας του πατέρα μου, ένας ιερέας με το όνομα Μπέοκα, το έγγραφε Ότρεντ. Δεν ξέρω αν ο πατέρας μου θα το έγγραφε έτσι, γιατί εκείνος δε γνώριζε ούτε γραφή ούτε ανάγνωση, όμως εγώ γνωρίζω και τα δύο, κι όταν βγάζω πού και πού τις περγαμινές από το παλιό μπαούλο, βλέπω το όνομα γραμμένο τότε Ούτρεντ, τότε Ότρεντ, τότε Ούγκτρεντ και τότε Όουτρεντ. Κοιτάζω αυτές τις περγαμινές που είναι επίσημα έγγραφα και λένε ότι ο Ούτρεντ, γιος του Ούτρεντ, είναι ο νόμιμος και ο μοναδικός δικαιούχος των γαιών που σημαδεύονται προσεκτικά από πέτρες κι από τάφρους, από βαλανιδιές κι από φλαμουριές, από βάλτους κι από θάλασσες, και ονειρεύομαι εκείνες τις εκτάσεις γης, τις δαρμένες από το κύμα και τις τραχιές από τους αγέρηδες που φυσούν δαιμονισμένα χωρίς σταματημό κάτω από έναν αδυσώπητο ουρανό. Ονειρεύομαι και ξέρω ότι κάποια μέρα θα πάρω πίσω αυτή τη γη από εκείνους που μου την έκλεψαν.

Είμαι ένας εάλντορμαν,* αν και ονομάζω τον εαυτό μου ερλ Ούτρεντ, που είναι το ίδιο πράγμα, και το τι κατέχω αποδεικνύε-

* Το Ealdorman (ετυμολογική σημασία «Γηραιός» ή «Πρέσβυς», με την αρχαιοελληνική έννοια) είναι ένας τίτλος ευγενείας που καθόριζε τον ανώτατο άρχοντα μιας ευρύτερης περιοχής (κομητείες ονομάστηκαν αργότερα· βλ. στη συνέχεια) κατά τη διάρκεια της αγγλοσαξονικής περιόδου. Αυτός ο τίτλος αποδόθηκε σε λατινικά έγγραφα της εποχής ως *dux* (που εξελληνίστηκε

ται από αυτές τις περγαμινές που ξεθωριάζουν όλο και πιο πολύ. Ο νόμος λέει ότι κατέχω εκείνη τη γη, και ο νόμος, όπως μας λένε, είναι αυτό που μας κάνει ανθρώπους υπό το βλέμμα του Θεού και όχι ζώα που κυλιούνται στο χώμα. Ο νόμος όμως δε με βοηθάει να πάρω πίσω τη γη μου. Ο νόμος θέλει το συμβιβασμό. Ο νόμος νομίζει ότι τα χρήματα θα αντισταθμίσουν την απώλεια. Ο νόμος, πάνω απ' όλα, φοβάται την αντεκδίκηση. Εγώ όμως είμαι ο Ούτρεντ, γιος του Ούτρεντ, και αυτή είναι η ιστορία μιας αιματηρής αντεκδίκησης. Είναι η ιστορία για το πώς εγώ θα πάρω από τον εχθρό μου αυτά που ο νόμος λέει ότι είναι δικά μου. Και αυτή είναι η ιστορία μιας γυναίκας και του πατέρα της, ενός βασιλιά.

Ήταν ο βασιλιάς μου και όλα όσα έχω τα οφείλω σ' εκείνον. Το φαγητό που τρώω, το αρχοντικό όπου ζω και τα σπαθιά των αντρών μου, όλα τα χρωστώ στον Άλφρεντ, το βασιλιά μου, ο οποίος με μισούσε.

Αυτή η ιστορία αρχίζει πολύ καιρό πριν γνωρίσω τον Άλφρεντ. Αρχίζει όταν ήμουν εννέα χρόνων και είδα για πρώτη φορά τους Δανούς. Ήταν το έτος 866 κι εγώ τότε δεν ονομαζόμουν Ούτρεντ, αλλά Όζμπερτ, επειδή ήμουν ο δεύτερος γιος του πατέρα μου, ενώ το όνομα Ούτρεντ το πήρε ο μεγαλύτερος. Ο αδερφός μου τότε ήταν δεκαεφτά ετών, ψηλός και γεροδεμένος, με τα ξανθά μαλλιά της οικογένειάς μας και το σκυθρωπό πρόσωπο του πατέρα μου.

ως δούκας). Μετά την εισβολή των Δανών ο τίτλος αντικαταστάθηκε σταδιακά με τον δανέζικο όρο «eorl», ο οποίος με τη σειρά του μετεξελίχθηκε σύντομα στο πιο σύγχρονο earl, που εκλατινίστηκε ως comes (το οποίο εξελληνίστηκε ως κόμης). Η διατήρηση του ύφους και του κλίματος του μυθιστορήματος καθιστά τη χρήση των εκλατινοεξελληνισμένων όρων «δούκας» και «κόμης» άκοιμη (αλλά και προβληματική, καθώς παραπέμπουν σε διαφορετικές εξουσίες και αρμοδιότητες από εκείνες της εποχής του Αλφρέδου) και απαιτεί τη μεταγραφή τους ως εάλντορμαν και ερλ αντίστοιχα (στον πληθυντικό εάλντορμεν και ερλς, κατά τα άλλα, άκλιτα). (Σ.τ.Μ.)

Τη μέρα που πρωτοείδα τους Δανούς, τρέχαμε με τα άλογά μας κατά μήκος της ακτής με γεράκια πάνω στους καρπούς των χειρών μας. Εκεί ήταν ο πατέρας μου, ο αδερφός του πατέρα μου, ο αδερφός μου, εγώ και καμιά δεκαριά ακόλουθοι. Ήταν φθινόπωρο. Οι γκρεμοί δίπλα στη θάλασσα ήταν γεμάτοι με την τελευταία πλούσια βλάστηση του καλοκαιριού, πάνω στα βράχια λιάζονταν φώκιες και από πάνω μας ένα σμήνος θαλασσοπούλια έκανε κύκλους στον αέρα κρώζοντας δυνατά. Ήταν τόσο πολλά, που δεν τολμούσαμε να ελευθερώσουμε τα γεράκια από τα λουριά τους. Συνεχίσαμε με τα άλογα ώσπου φτάσαμε στο σημείο της ακτής όπου βρίσκονται τα αβαθή ανάμεσα στη γη μας και το Λίντισφαρνα, το Ιερό Νησί, και θυμάμαι τον εαυτό μου να ατενίζει απέναντι, πέρα από τα ρηχά νερά που ρυτιδώνουν πάνω από τον διχτυωτό βυθό, τους μισογκρεμισμένους τοίχους του αβαείου. Οι Δανοί το είχαν λεηλατήσει, όμως αυτό είχε συμβεί πολλά χρόνια προτού γεννηθώ εγώ, και παρόλο που κατοικούνταν ξανά από μοναχούς, το μοναστήρι δεν ανέκτησε ποτέ την παλιά του δόξα.

Θυμάμαι επίσης εκείνη τη μέρα ότι ήταν όμορφη, μπορεί και να ήταν όντως. Ίσως είχε βρέξει πιο πριν, όμως δεν είμαι σίγουρος πια. Ο ήλιος τώρα έλαμπε, τα νερά ήταν χαμηλά, τα κύματα φουσκωμένα αλλά ήπια, κι όλη η πλάση χαρούμενη. Το γεράκι έσφιγγε με τα νύχια του τον καρπό μου μέσα από το δερμάτινο μανίκι και έκανε μικρά τινάγματα με το καλυμμένο κεφάλι του, επειδή άκουγε τα κρωξίματα των άσπρων πουλιών. Είχαμε φύγει από το κάστρο το πρωί με κατεύθυνση το βορρά, και παρότι είχαμε γεράκια μαζί μας, δεν είχαμε βγει για κυνήγι, αλλά για να μπορέσει ο πατέρας μου να πάρει μian απόφαση.

Ήμασταν οι άρχοντες αυτής της γης. Ο πατέρας μου, ο εάλντορμαν Ούτρεντ, διαφέντευε τα πάντα νότια του ποταμού Τουίντ και βόρεια του ποταμού Τάιν, αλλά είχαμε κι ένα βασιλιά στη Νορθουμβρία και το όνομά του, όπως και το δικό μου, ήταν Όζμπερτ. Ζούσε νότια από εμάς, ερχόταν πολύ σπάνια στο βορρά και δε μας ενοχλούσε, όμως τώρα ένας άντρας που ονομαζόταν Άλα ήθελε το θρόνο του, και ο Άλα, ένας εάλντορμαν από τους λόφους

δυτικά του Έοφερουικ, είχε συγκεντρώσει στρατό για να προκαλέσει τον Όζμπερτ και είχε στείλει δώρα στον πατέρα μου για να εξασφαλίσει την υποστήριξή του. Σήμερα πια συνειδητοποιώ ότι ο πατέρας μου κρατούσε την τύχη της εξέγερσης στα χέρια του. Εγώ ήθελα να υποστηρίξει τον Όζμπερτ, απλώς επειδή ο νόμιμος βασιλιάς είχε το ίδιο όνομα μ' εμένα, και σαν ένα ανόητο εννιάχρονο πίστευα ότι οποιοσδήποτε ονομαζόταν Όζμπερτ θα ήταν σίγουρα ένας ευγενής, καλός και γενναίος άντρας. Στην πραγματικότητα, ο Όζμπερτ ήταν ένας ηλίθιος που από το στόμα του έτρεχαν συνέχεια σάλια, όμως ήταν ο βασιλιάς, και ο πατέρας μου διάσταζε να τον εγκαταλείψει. Ο Όζμπερτ βέβαια δεν είχε στείλει καθόλου δώρα και δεν είχε δείξει καθόλου σεβασμό, ενώ ο Άλα το είχε κάνει, γι' αυτό ο πατέρας μου προβληματιζόταν. Μέσα σε μια στιγμή θα μπορούσαμε να συγκεντρώσουμε εκατόν πενήντα εξοπλισμένους κι ετοιμοπόλεμους άντρες, και μέσα σ' ένα μήνα θα μπορούσαμε να αυξήσουμε αυτή τη δύναμη σε παραπάνω από τετρακόσιους μαχητές, οπότε οποιοσδήποτε από τους δύο άντρες εξασφάλιζε την υποστήριξή μας θα ήταν ο βασιλιάς και θα μας όφειλε ευγνωμοσύνη.

Ή τουλάχιστον έτσι νομίζαμε.

Και έπειτα τα είδα.

Τρία πλοία.

Θυμάμαι ότι ξεπρόβαλλαν αθόρυβα μέσα από ένα προπέτασμα θαλασσινής ομίχλης, ίσως ήταν έτσι, η μνήμη όμως είναι αδύνατη και οι άλλες εικόνες που έχω από εκείνη τη μέρα είναι από έναν καθαρό, ανέφελο ουρανό, άρα μπορεί να μην υπήρχε ομίχλη, αλλά μου φαίνεται ότι η θάλασσα τη μια στιγμή ήταν εντελώς άδεια και την αμέσως επόμενη στιγμή εμφανίστηκαν τρία πλοία που έρχονταν από το νότο.

Πανέμορφα πλοία, πράγματι. Φαίνονταν να κινούνται ανάλαφρα πάνω στον ωκεανό, και όταν τα κουπιά τους βουτούσαν μέσα στα κύματα, ίσα που άγγιζαν την επιφάνεια του νερού. Οι πλώρες και οι πρύμνες τους σχημάτιζαν ψηλές καμπύλες που είχαν στην άκρη τους επιχρυσωμένα θηρία, φίδια και δράκοντες, κι

εκείνη τη μακρινή καλοκαιριάτικη μέρα μού φάνηκε ότι τα τρία πλοία χόρευαν πάνω στο νερό, με τη φόρα που τους έδινε το ανεβοκατέβασμα των ασημένιων περρυγιών στις σειρές των κουπιών. Τα βρεγμένα περρύγια άστραφταν στο φως του ήλιου και ήταν σαν να πετούσαν σπίθες, και μετά τα κουπιά βυθίζονταν στο νερό, τραβιόνταν με δύναμη, τα πλεούμενα με τα θηριόμορφα κεφάλια ξεχύνονταν εμπρός κι εγώ τα ατένιζα μαγεμένος.

«Οι κουράδες του Διαβόλου...» μούγκρισε ο πατέρας μου. Δεν ήταν και πολύ πιστός χριστιανός, αλλά εκείνη τη στιγμή, επειδή είχε τρομάξει, σταυροκοπήθηκε.

«Και μακάρι ο Διάβολος να τους καταπιεί», είπε ο θεός μου. Το όνομά του ήταν Άλφρικ κι ήταν ένας λεπτοκαμωμένος άντρας: πανούργος, σκοτεινός και μυστικοπαθής.

Τα τρία πλοία κωπηλατούσαν προς το βορρά, με τα τετράγωνα πανιά τους σφιχτά τυλιγμένα πάνω στις μακριές κεραίες, αλλά όταν στραφήκαμε προς το νότο κι αρχίσαμε να καλπάζουμε στο δρόμο της επιστροφής με τέτοια ορμή πάνω στην άμμο, που οι χαίτες των αλόγων μας τινάζονταν σαν τον ανεμοδαρμένο αφρό της θάλασσας και τα γεράκια με τις καλύπτρες στα κεφάλια έκρωζαν πανικόβλητα, τα πλοία έστριψαν κι αυτά. Εκεί όπου ο γκρεμός είχε υποχωρήσει, σχηματίζοντας μια ράμπα με λιγοστή γλήδη, ανεβήκαμε προς την ενδοχώρα, με τα άλογά μας να αγκομαχούν, και από εκεί καλπάσαμε στο μονοπάτι πάνω από την ακτή προς το κάστρο μας.

Το Μπέμπανμπεργκ. Η Μπέμπα ήταν μια βασίλισσα της χώρας μας πριν από πολλά χρόνια και το σπίτι μου είχε πάρει το όνομά του απ' αυτήν, το πιο αγαπημένο μου μέρος σε ολόκληρο τον κόσμο. Το κάστρο δεσπόζει σ' έναν ψηλό βράχο που προεξέχει από τη στεριά κουλουριαστά προς τα βόρεια, σχηματίζοντας ένα μικρό κόλπο. Τα κύματα δέρνουν την ανατολική ακτή του βράχου και σκάνε στη βόρεια άκρη του αφρίζοντας, δημιουργώντας απαλά κυματάκια στη ρηχή λιμνοθάλασσα στα δυτικά του βράχου, ανάμεσα στο κάστρο και τη στεριά. Για να φτάσεις στο Μπέμπανμπεργκ από το βορρά, πρέπει να πάρεις το χαμηλό μονοπά-

τι από πέτρες και άμμο που φυλάσσεται από ένα μεγάλο ξύλινο πύργο, την Κάτω Πύλη, η οποία είναι χτισμένη πάνω σ' ένα χωμάτινο τείχος. Εμείς λοιπόν περάσαμε με βρόντο κάτω από την αιψίδα της, με τα άλογά μας να σιάζουν ιδρώτα και αφρούς από το στόμα, προσπεράσαμε τις σιταποθήκες, το σιδεράδικο, τους στάβλους και τα ιπποστάσια, όλα ξύλινα κτίρια καλά καλυμμένα με αχυροσκεπές από σίκαλη, και στη συνέχεια ανεβήκαμε το εσωτερικό μονοπάτι προς την Άνω Πύλη, η οποία προστάτευε την οχυρωμένη με ξύλινες επάλξεις κορυφή του βράχου όπου βρισκόταν η αρχοντική αίθουσα του πατέρα μου. Εκεί ξεπεζέψαμε, αφήσαμε τα άλογα και τα γεράκια μας στους δούλους και τρέξαμε στην ανατολική έπαλξη απ' όπου είχαμε καλή θέα προς τη θάλασσα.

Τώρα τα τρία πλοία βρίσκονταν κοντά στα νησιά όπου ζουν οι θαλάσσιοι παπαγάλοι και όπου οι χαριτωμένες φώκιες παίζουν το χειμώνα. Τα παρακολουθούσαμε προσεκτικά, και η μητριά μου, ανήσυχη από το θόρυβο των οπλών των αλόγων, βγήκε από την αίθουσα και ήρθε κοντά μας στην έπαλξη. «Ο διάβολος άδειασε τ' άντερά του», τη χαιρέτησε ο πατέρας μου.

«Ο Θεός και οι άγιοί του ας μας προστατεύουν», είπε η Γκίεθα κάνοντας το σταυρό της. Δε γνώρισα ποτέ την πραγματική μου μητέρα, η οποία ήταν η δεύτερη σύζυγος του πατέρα μου και, όπως και η πρώτη του, πέθανε πάνω στη γέννα, οπότε και εγώ και ο αδερφός μου, με τον οποίο ήμασταν στην πραγματικότητα ετεροθαλή αδέρφια, δεν είχαμε μητέρα, όμως εγώ θεωρούσα την Γκίεθα μητέρα μου και γενικά ήταν καλή μαζί μου, πιο καλή μάλλον από τον πατέρα μου, ο οποίος δε συμπαθούσε και πολύ τα παιδιά. Η Γκίεθα ήθελε να γίνω ιερέας, λέγοντας ότι ο μεγαλύτερος αδερφός μου θα κληρονομούσε τη γη και θα γινόταν πολεμιστής για να την προστατεύει, άρα εγώ θα έπρεπε να βρω άλλο μονοπάτι στη ζωή μου. Είχε χαρίσει στον πατέρα μου δύο γιους και μία κόρη, αλλά κανένα παιδί δεν έζησε παραπάνω από χρόνο.

Τα τρία πλοία πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Φαίνεται ότι είχαν έρθει για να εξετάσουν προσεκτικά το Μπέμπανμπεργκ, γεγονός που δε μας ανησυχούσε, αφού το κάστρο θεωρούνταν

απόρθητο, γι' αυτό οι Δανοί μπορούσαν να κοιτάνε όσο ήθελαν. Το κοντινότερο πλοίο είχε δύο σειρές κουπιών με δώδεκα στην καθεμιά πλευρά και, καθώς το πλοίο έπλεε αργά κάπου στα εκατό βήματα από την ακτή, ένας άντρας πήδησε από τη μία πλευρά του πλοίου και άρχισε να τρέχει πάνω στην πιο κοντινή σειρά κουπιών, πατώντας από το ένα κοντάρι στο άλλο σαν χορευτής, και το έκανε φορώντας ένα φολιδωτό θώρακα και κρατώντας ένα σπαθί. Όλοι μας προσευχόμασταν να πέσει, όμως δεν έπεσε. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά, πολύ μακριά, και όταν τελείωσε με τον καμαρωτό χορό του σε όλο το μήκος της σειράς των κουπιών, έκανε μια στροφή και ξανάρχισε να τρέχει πάνω στα κοντάρια των κουπιών.

«Πριν από μια εβδομάδα αυτό το πλοίο βρισκόταν στο στόμιο του Τάιν και έκανε εμπόριο», είπε ο Άλφρικ, ο αδερφός του πατέρα μου.

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

«Το είδα», απάντησε ο Άλφρικ, «αναγνωρίζω αυτή την πλώρη. Βλέπεις εκεί που έχει μιαν ανοιχτόχρωμη γραμμή πάνω στην καμπύλη;» είπε φτύνοντας. «Τότε δεν είχε κεφάλι δράκοντα».

«Τα βγάζουν τα θηριοκέφαλα όταν κάνουν εμπόριο», είπε ο πατέρας μου. «Τι αγόραζαν;»

«Αντάλλασαν προβιές με αλάτι και ξερά ψάρια. Είπαν ότι είναι έμποροι από το Χάιθαμπου».

«Είναι έμποροι που τώρα γυρεύουν φασαρίες», είπε ο πατέρας μου, και πράγματι οι Δανοί πάνω στα τρία πλοία μάς προκάλούσαν χτυπώντας τις βαμμένες ασπίδες τους με λόγχες και σπαθιά, χωρίς να μπορούν να κάνουν και πολλά ενάντια στο Μπέμπανμπεργκ, αλλά ούτε εμείς μπορούσαμε να τους πειράξουμε, παρόλο που ο πατέρας μου διέταξε να σηκωθεί το λάβαρό του με το λύκο. Η σημαία απεικόνιζε το κεφάλι ενός λύκου που έδειχνε απειλητικά τα δόντια του και ήταν το πολεμικό λάβαρο του πατέρα μου, αλλά επειδή δε φύσαγε καθόλου, το λάβαρο κρεμόταν χαλαρά στον ιστό και η αψηφισιά του πήγε στο βρόντο, αφού οι παγανιστές μετά από κάποια ώρα βαρέθηκαν να μας χλευάζουν, ξανακάθισαν στις σέλμες τους, χούφτωσαν τα κουπιά και σάλπαραν για το νότο.

«Πρέπει να προσευχηθούμε», είπε η μηριά μου. Η Γκίεθα ήταν πολύ νεότερη από τον πατέρα μου. Ήταν μια μικρόσωμη τροφαντή γυναίκα με πλούσια ξανθά μαλλιά και έτρεφε βαθύ σεβασμό για τον άγιο Κάθμπερτ, τον οποίο λάτρευε επειδή είχε κάνει θαύματα. Στην εκκλησία δίπλα από το αρχοντικό φύλαγε μια φιλντισένια χτένα που λεγόταν ότι χρησιμοποιούσε ο Κάθμπερτ για τη γενειάδα του, πιθανόν να ήταν αλήθεια.

«Να δράσουμε πρέπει!» γρύλισε ο πατέρας μου. Γύρισε την πλάτη του στις επάλξεις. «Εσύ», είπε στον μεγαλύτερο αδερφό μου, τον Ούτρεντ. «Πάρε καμιά δεκαριά άντρες με άλογα και πήγαινε νότια. Παρακολούθα τους παγανιστές, χωρίς καμία αντίδραση, κατάλαβες; Αν βγάλουν τα πλοία τους στη γη μου, θέλω να ξέρω πού».

«Ναι, πατέρα».

«Όμως μην τους επιτεθείς», τον διέταξε ο πατέρας μου. «Απλώς να παρακολουθείς τους μπάσταρδους και να είσαι πίσω προτού πέσει η νύχτα».

Άλλοι έξι άντρες στάλθηκαν για να ξεσηκώσουν τις γύρω περιοχές. Ο κάθε ελεύθερος άντρας όφειλε στρατιωτική υπηρεσία στον άρχοντά του, έτσι ο πατέρας μου συγκέντρωνε το στρατό του, και έως το σούρουπο της επόμενης μέρας περίμενε να έχει γύρω στους διακόσιους άντρες, μερικούς οπλισμένους με τσεκούρια, λόγχες ή δρεπάνια, ενώ οι ακόλουθοί του, εκείνοι οι άντρες που ζούσαν μαζί μας στο Μπέμπανμπεργκ, θα ήταν εξοπλισμένοι με καλοφτιαγμένα σπαθιά και ογκώδεις ασπίδες. «Αν οι Δανοί διαπιστώσουν ότι είναι λιγότεροι», μου είπε ο πατέρας μου εκείνο το βράδυ, «θα διστάσουν να πολεμήσουν. Οι Δανοί είναι σαν τα σκυλιά. Δειλοί στην καρδιά, αλλά ξεθαρρεύουν όταν βρίσκονται σε αγέλη». Το σκοτάδι είχε ήδη πέσει και ο αδερφός μου δεν είχε επιστρέψει, όμως κανένας δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα. Ο Ούτρεντ ήταν πολύ ικανός, αν και παράτολμος μερικές φορές, και αναμφίβολα θα κατέφθανε κατά τις μικρές ώρες, γι' αυτό και ο πατέρας μου διέταξε να ανάψουν έναν πυρσό στον σιδερένιο λυχνοστάτη που βρισκόταν στην κορυφή της Άνω Πύλης για να βρει το δρόμο του.

Θεωρούσαμε ότι ήμασταν ασφαλείς στο Μπέμπανμπεργκ, αφού δεν είχε υποκύψει ποτέ σε καμία εχθρική επίθεση, ωστόσο ο πατέρας και ο θεός μου συνέχιζαν να ανησυχούν που οι Δανοί είχαν επιστρέψει στη Νορθουμβρία. «Ψάχνουν για τρόφιμα», είπε ο πατέρας μου. «Οι πεινασμένοι μπάσταρδοι θέλουν να κατέβουν, ν' αρπάξουν μερικά γελάδια και να ξαναφύγουν».

Θυμήθηκα τα λόγια του θείου μου, ότι τα πλοία είχαν βρεθεί στο στόμιο του Τάιν ανταλλάσσοντας γούνες για ξερά ψάρια, άρα πώς μπορούσαν να είναι πεινασμένοι; Όμως δεν είπα τίποτα. Εννέα χρόνων ήμουν εξάλλου· πού να ξέρω τόσα πράγματα για τους Δανούς;

Ήξερα ότι ήταν άγριοι, παγανιστές και τρομακτικοί. Ήξερα ότι για δύο γενιές προτού γεννηθώ, τα πλοία τους λεηλατούσαν τις ακτές μας. Ήξερα ότι ο πατήρ Μπέοκα, ο γραφέας του πατέρα μου και ιερέας της εκκλησίας μας, προσευχόταν κάθε Κυριακή για προστασία από τη μανία των Βορείων, αλλά εκείνη η μανία φαινόταν να μη με αγγίζει. Κανένας Δανός δεν είχε έρθει στην περιοχή μας από τότε που γεννήθηκα, όμως ο πατέρας μου τους είχε πολεμήσει αρκετές φορές, κι εκείνη τη νύχτα, όσο περιμέναμε να επιστρέψει ο αδελφός μου, άρχισε να μιλάει για τους παλιούς του εχθρούς. Έρχονταν, είπε, από χώρες βόρειες, χαμένες στην ομίχλη και στους πάγους, λάτρευαν τους παλιούς θεούς, τους ίδιους που λατρεύαμε κι εμείς προτού έρθει και μας ευλογήσει το φως του Χριστού, κι όταν πρωτοήρθαν στη Νορθουμβρία, μου είπε, ο ουρανός στα βόρεια μαστιγωνόταν από πύρινους δράκοντες, οι λόφοι χαρακώνονταν από άγριους κεραυνούς, και η θάλασσα γινόταν αφρός από μανιασμένους ανεμοστρόβιλους.

«Ο Θεός τούς στέλνει», είπε δειλά η Γκίεθα, «για να μας τιμωρήσει».

«Να μας τιμωρήσει για ποιο πράγμα;» ρώτησε θυμωμένα ο πατέρας μου.

«Για τις αμαρτίες μας...» είπε η Γκίεθα κάνοντας το σταυρό της.

«Στο διάβολο οι αμαρτίες μας», μούγκρισε εκείνος. «Έρχονται εδώ επειδή πεινάνε». Η ευλάβεια της μητριάς μου τον εκνεύριζε,

και αρνιόταν πεισματικά να αποχωριστεί το λάβαρό του με το κεφάλι του λύκου, το οποίο φανέρωνε ότι η οικογένειά μας καταγόταν από τον Βόταν, τον αρχαίο σαξονικό θεό του πολέμου. Ο λύκος, όπως μου είχε πει ο Έαλντγουλφ, ο σιδεράς, ήταν ένα από τα τρία αγαπημένα ζώα του Βόταν· τα άλλα δύο ήταν ο αετός και το κοράκι. Η μηριά μου ήθελε το λάβαρο να δείχνει το σταυρό, αλλά ο πατέρας μου ήταν περήφανος για τους προγόνους του, μολονότι σπάνια μιλούσε για τον Βόταν. Παρά τα εννέα μου χρόνια, καταλάβαινα ότι ένας καλός χριστιανός δε θα έπρεπε να καυχιέται ότι τον έσπειρε ένας θεός των παγανιστών, αλλά μου άρεσε κι η ιδέα ότι ήμουν απόγονος ενός θεού, και ο Έαλντγουλφ μου διηγούνταν συχνά ιστορίες για τον Βόταν, για το πώς είχε ανταμείψει το λαό μας δίνοντάς μας τη χώρα που ονομάζουμε Αγγλία, για το πώς κάποτε είχε πετάξει ένα δόρυ με τόση δύναμη, που έκανε έναν κύκλο πίσω από το φεγγάρι, για το πώς η ασπίδα του μπορούσε να σκοτεινιάσει τον ουρανό του κατακαλόκαιρου, για το πώς μπορούσε να κόψει όλα τα σιτάρια του κόσμου με ένα χτύπημα του τρομερού σπαθιού του. Μου άρεσαν εκείνες οι ιστορίες. Ήταν καλύτερες από τις ιστορίες της μηριάς μου για τα θαύματα του Κάθμπερτ. Μου φαινόταν ότι οι χριστιανοί κλαίγονταν παντού και πάντα, και ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι οι λάτρεις του Βόταν δεν έβαζαν τόσο εύκολα τα κλάματα.

Περιμέναμε μέσα στην αρχοντική αίθουσα. Ήταν, και είναι ακόμα, μια μεγάλη ξύλινη αίθουσα, με μιαν ανθεκτική αχυροσκεπή και γερά δοκάρια, με μιαν άρπα πάνω σ' ένα βάθρο και μια πέτρινη εστία στο κέντρο του δαπέδου. Απαιτούνταν καμιά δωδεκαριά δούλοι τη μέρα για να κρατιέται δυνατή εκείνη η μεγάλη φωτιά, οι οποίοι έσερναν τα ξύλα στο ανηφορικό πέτρινο μονοπάτι και περνούσαν από τις πύλες για να τα φέρουν μέσα, και στο τέλος του καλοκαιριού φτιάχναμε κάθε φορά ένα σωρό από κούτσουρα ψηλότερο από την εκκλησία που θα μας έφταναν μόνο για τον ερχόμενο χειμώνα. Γύρω γύρω στην αίθουσα υπήρχαν υπερυψωμένες πλατφόρμες από κορμούς δέντρων που καλύπτονταν με χώμα ώστε να είναι επίπεδες και με βελόντζες, κι εκεί ζούσαμε εμείς, πάνω

από τα κρύα ρεύματα που θέριζαν το δάπεδο. Τα κυνηγόσκυλα έμεναν κάτω στο στρωμένο με κλαδιά φτέρης δάπεδο, όπου οι κατώτεροί μας μπορούσαν να συμμετέχουν στα φαγοπότια των τεσσάρων μεγάλων εορτών του έτους.

Φαγοπότι δεν υπήρχε εκείνη τη νύχτα, μόνο ψωμί, τυρί και μπίρα, και ο πατέρας μου περιέμενε τον αδερφό μου και αναρωτιόταν φωναχτά αν οι Δανοί ήταν και πάλι ανήσυχoi. «Συνήθως έρχονται για τρόφιμα και πλιάτσικο», μου είπε, «αλλά σε μερικές περιοχές έμειναν και κατέκτησαν περιοχές».

«Πιστεύεις ότι θέλουν και τη δική μας γη;» τον ρώτησα.

«Οποιαδήποτε γη είναι καλή γι' αυτούς», απάντησε εκνευρισμένα. Πάντα εκνευριζόταν με τις ερωτήσεις μου, αλλά εκείνη τη νύχτα ήταν σκοτισμένος κι έτσι συνέχισε να μιλάει. «Η δική τους γη είναι σκέτη πέτρα και πάγος· επιπλέον, έχουν και γίγαντες που τους φοβερίζουν».

Ήθελα να μου πει περισσότερα για τους γίγαντες, αλλά εκείνος χάθηκε για λίγο στις σκοτεινές του σκέψεις. «Οι πρόγονοί μας», συνέχισε, «πήραν αυτή τη γη. Την πήραν, την έφτιαξαν και την κράτησαν. Δεν αφήνουμε αυτό που μας παρέδωσαν οι πρόγονοί μας. Ήρθαν πέρα από τη θάλασσα και πολέμησαν εδώ, και έχτισαν τα σπίτια τους και εδώ θάφτηκαν. Αυτή είναι η δική μας γη, ποτισμένη με το αίμα μας και δυναμωμένη με τα κόκαλά μας. Δική μας». Ήταν θυμωμένος, αλλά συχνά ήταν έτσι. Με αγριοκοίταζε σαν να αναρωτιόταν αν ήμουν αρκετά δυνατός για να υπερασπιστώ αυτή τη γη της Νορθουμβρίας, τη γη που οι πρόγονοί μας είχαν κερδίσει με σπαθιά και λόγχες, με αίμα και σφαγές.

Μετά από κάποια ώρα κοιμηθήκαμε, ή τουλάχιστον εγώ κοιμήθηκα. Νομίζω ότι ο πατέρας μου βημάτιζε πάνω-κάτω στις επάλξεις, αλλά το χάραμα είχε επιστρέψει στην αίθουσα. Τότε με ξύπνησε κι εμένα το σάλπισμα του βούκινου από την Άνω Πύλη· κατέβηκα σκουντουφλώντας από την πλαφόρμα και βγήκα έξω στο πρώτο φως του πρωινού. Το χορτάρι λαμπύριζε από σταγονίτσες δροσιάς, ένας θαλασσαετός έκανε κύκλους πάνω από τα κεφάλια μας, και τα κυνηγόσκυλα του πατέρα μου είχαν ακούσει κι αυτά

το σάλπισμα και ξεχύνονταν από την πόρτα της αίθουσας προς τα έξω. Είδα τον πατέρα μου να κατεβαίνει τρέχοντας προς την Κάτω Πύλη και τον ακολούθησα έως εκεί που έπρεπε να ανοίγω δρόμο ανάμεσα στους άντρες που είχαν συνωστιστεί πάνω στη χωμάτινη έπαλξη για να δουν τι συνέβαινε πέρα στο πέτρινο μονοπάτι.

Κάποιοι καβαλάρηδες έρχονταν από τα νότια. Ήταν καμιά δεκαριά, και οι οπλές των αλόγων τους άστραφταν από τη δροσιά. Μπροστά κάλπαζε το άλογο του αδερφού μου. Ήταν ένα πιτσιλωτό καστανόχρωμο άτι, με τα μάτια γουρλωμένα από τον τρόμο και με ένα χαρακτηριστικό διασκελισμό. Τίναζε τα μπροστινά του πόδια προς τα έξω καθώς τριπόδιζε, και κανένας δεν μπορούσε να μπερδέψει τίνος το άλογο ήταν, όμως αυτός που το καβαλούσε δεν ήταν ο Ούτρεντ. Ο άντρας πάνω στη σέλα είχε μακριά, πολύ μακριά μαλλιά στο χρώμα του θαμπού χρυσού, μαλλιά που τινάζονταν σαν τις ουρές των αλόγων καθώς ίππευε. Φορούσε ένα φολιδωτό θώρακα, ένα θηκάρι χτυπούσε ρυθμικά στο πλευρό του, είχε ζωσμένο σταυρωτά ένα τσεκούρι που φαινόταν πάνω από τον έναν του ώμο, και ήμουν σίγουρος ότι ήταν ο ίδιος άντρας που είχε τρέξει πάνω στα κοντάρια των κουπιών την προηγούμενη μέρα. Οι σύντροφοί του είχαν τυλιγμένους τους κορμούς τους με προβιές ή δέρματα και όταν πλησίασαν στο κάστρο, ο μακρυμάλλης τούς ένευσε να μείνουν πίσω με τα άλογά τους καθώς εκείνος συνέχιζε μόνος του. Ήρθε σε απόσταση βολής για τα τόξα μας, αν και κανένας πάνω στην έπαλξη δεν τέντωσε το τόξο του, μετά τράβηξε τα χαλινάρια και σήκωσε το βλέμμα του προς την πύλη. Περιεργάστηκε ολόκληρη τη σειρά των αντρών με μια έκφραση χλευασμού στο πρόσωπό του, έπειτα υποκλίθηκε, πέταξε κάτι στο μονοπάτι και έστρεψε ξανά το άλογο προς την άλλη κατεύθυνση. Του έδωσε μια με τις φτέρες και το άλογο ξεχύθηκε εμπρός, και οι τραχιά ντυμένοι άντρες του τον ακολούθησαν καλπάζοντας προς το νότο.

Αυτό που είχε πετάξει στο μονοπάτι ήταν το κομμένο κεφάλι του αδερφού μου. Το μετέφεραν στον πατέρα μου, ο οποίος το κοίταζε για πολλή ώρα χωρίς το παραμικρό συναίσθημα. Δεν έκλαψε, δε μόρφασε, δε συνοφρυώθηκε, απλώς κοίταζε το κεφάλι του

μεγαλύτερου γιου του και μετά στράφηκε σ' εμένα. «Από τούτη τη μέρα», είπε, «το όνομά σου θα είναι Ούτρεντ».

Έτσι απέκτησα το όνομά μου.

Ο πατήρ Μπέοκα επέμενε να ξαναβαφτιστώ, γιατί αλλιώς στους ουρανούς δε θα ήξεραν ποιος είμαι, όταν θα έφτανα με το όνομα Ούτρεντ. Αντέδρασα, αλλά η Γκίεθα το ήθελε, και ο πατέρας μου νοιαζόταν πιο πολύ για τη δική της ικανοποίηση απ' ό,τι για τη δική μου, κι έτσι στην εκκλησία τοποθετήθηκε ένα βαρέλι μισογεμάτο με θαλασσινό νερό και ο πατήρ Μπέοκα με έστησε όρθιο μέσα στο βαρέλι και άρχισε να ρίχνει νερό με μια κουτάλα πάνω στο κεφάλι μου. «Δέξου το δούλο σου Ούτρεντ», απήγγειλε μονότονα, «εις των αγίων την ιεράν ομήγυριν και εις των φωτεινότερων αγγέλων τας τάξεις». Ελπίζω οι άγιοι και οι άγγελοι να είναι πιο ζεστοί απ' ό,τι ήμουν εγώ εκείνη τη μέρα. Όταν τελείωσε η βάφτιση, η Γκίεθα έκλαψε για μένα, αν και δεν ήξερα το λόγο. Πιο καλά θα έκανε να έκλαιγε για τον αδερφό μου.

Τελικά μάθαμε τι του συνέβη. Τα τρία δανέζικα πλοία είχαν δέσει μέσα στο στόμιο του ποταμού Αλν όπου υπήρχε ένας μικρός οικισμός ψαράδων με τις οικογένειές τους. Οι άνθρωποι εκεί πρόνοησαν και κατέφυγαν προς την ενδοχώρα, παρόλο που μια χούφτα έμειναν πίσω και παρακολούθουσαν το στόμιο του ποταμού κρυμμένοι σ' ένα δασάκι πιο πάνω, και εκείνοι είπαν ότι ο αδερφός μου είχε έρθει κατά το σούρουπο και είδε τους Βίκινγκς να καίνε τα σπίτια. Τους ονόμαζαν Βίκινγκς όταν έκαναν επιδρομές, αλλά Δανούς ή παγανιστές όταν έκαναν εμπόριο, κι αφού εκείνοι οι άντρες έβαζαν φωτιές και λεηλατούσαν, υπέθεσαν ότι ήταν Βίκινγκς. Μέσα στον οικισμό φαίνονταν πολύ λίγοι, οι περισσότεροι ήταν μέσα στα πλοία τους, και ο αδερφός μου αποφάσισε να κατεβεί με τα άλογα μέσα στον οικισμό και να σκοτώσει εκείνους τους λίγους, όμως δεν κατάλαβε ότι ήταν παγίδα. Οι Δανοί είχαν δει τους καβαλάρηδες του να έρχονται κι είχαν κρύψει το πλήρωμα ενός πλοίου βόρεια του χωριού, οπότε εκείνοι οι σαράντα άντρες

περικύκλωσαν την ομάδα του αδερφού μου και τους σκοτώσαν όλους. Ο πατέρας μου ισχυριζόταν ότι ο θάνατος του μεγαλύτερου γιου του πρέπει να ήταν σύντομος, κάτι που τον παρηγορούσε, αλλά φυσικά δεν ήταν ένας σύντομος θάνατος, αφού προφανώς εξήγαγε αρκετά για να ανακαλύψουν οι Δανοί ποιος ήταν, αλλιώς δεν υπήρχε λόγος να φέρουν το κεφάλι του πίσω στο Μπέμπανμπεργκ. Οι ψαράδες είπαν ότι προσπάθησαν να προειδοποιήσουν τον αδερφό μου, αλλά εγώ αμφιβάλλω αν το έκαναν. Οι άνθρωποι λένε τέτοια πράγματα για να μην τους κατηγορήσουν για κάποια καταστροφή αλλά, είτε τον προειδοποίησαν είτε όχι, ο αδερφός μου σκοτώθηκε και οι Δανοί πήραν μαζί τους δεκατρία κοφτερά σπαθιά, δεκατρία καλά άλογα, ένα φολιδωτό θώρακα, ένα κράνος και το παλιό μου όνομα.

Τα πράγματα όμως δεν είχαν τελειώσει εκεί. Ένα βιαστικό πέραςμα τριών πλοίων δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο, αλλά μια εβδομάδα μετά το θάνατο του αδερφού μου ακούσαμε ότι ένας μεγάλος δανέζικος στόλος είχε ανεβεί τα ποτάμια για να καταλάβει το Έοφερουικ. Πέτυχαν εκείνη τη νίκη τους την ημέρα των Αγίων Πάντων, κάτι που έκανε την Γκίεθα να θρηνήσει επειδή έδειχνε ότι ο Θεός μάς είχε εγκαταλείψει, όμως υπήρχαν και μερικά καλά νέα αφού φαινόταν ότι ο παλιός συνονόματός μου, ο βασιλιάς Όζμπερτ, είχε συμμαχήσει με τον αντίπαλό του, τον επίδοξο βασιλιά Άλα, και είχαν συμφωνήσει να βάλουν στην άκρη τη διαμάχη τους, να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να ανακαταλάβουν το Έοφερουικ. Ακούγεται απλό, αλλά φυσικά πήρε κάποιο χρόνο. Οι αγγελιαφόροι με τα άλογά τους πηγαίνουν πέρα-δώθε, οι σύμβουλοι τους έκαναν όλους άνω-κάτω, οι ιερείς μουρμουρίζαν τις προσευχές τους και είχαν φτάσει τα Χριστούγεννα, όταν ο Όζμπερτ και ο Άλα σφράγισαν τη συμφιλίωσή τους με όρκους και τότε κάλεσαν τους άντρες του πατέρα μου, αλλά βέβαια δεν μπορούσαμε να εκστρατεύσουμε μέσα στο χειμώνα. Οι Δανοί βρίσκονταν στο Έοφερουικ κι εμείς τους αφήσαμε εκεί έως την αρχή της άνοιξης, όταν έφτασε η είδηση ότι ο στρατός της Νορθουμβρίας θα συγκεντρωνόταν έξω από την πόλη και, προς μεγάλη μου

χαρά, ο πατέρας μου αποφάσισε να τον συνοδεύσω προς το νότο.

«Είναι πολύ μικρός», διαμαρτυρήθηκε η Γκίεθα.

«Σχεδόν δέκα είναι!», είπε ο πατέρας μου, «πρέπει να μάθει να πολεμάει».

«Θα τον ωφελούσε περισσότερο αν συνέχιζε τα μαθήματά του», είπε εκείνη.

«Ένας νεκρός που γνωρίζει ανάγνωση είναι άχρηστος για το Μπέμπανμπεργκ», είπε ο πατέρας μου, «και ο Ούτρεντ είναι τώρα ο διάδοχος, άρα πρέπει να μάθει να πολεμάει».

Εκείνο το βράδυ έβαλε τον Μπέοκα να μου δείξει τις περγαμινές που φυλάσσονταν στην εκκλησία, τις περγαμινές που έλεγαν ότι εκείνη η γη μάς ανήκε. Ο Μπέοκα μου δίδασκε ανάγνωση εδώ και δύο χρόνια, αλλά ήμουν κακός μαθητής και, προς απόγνωση του Μπέοκα, δεν καταλάβαινα τίποτε από τα κείμενα. Ο Μπέοκα αναστέναξε και μετά μου είπε τι περιείχαν. «Περιγράφουν τη γη», είπε, «τη γη που κατέχει ο πατέρας σου, και λένε ότι η γη είναι δική του σύμφωνα με το νόμο του Θεού και σύμφωνα με τον δικό μας νόμο». Και κάποια μέρα, έτσι φαινόταν, εκείνη η γη θα γινόταν δική μου, γιατί εκείνη τη νύχτα ο πατέρας μου υπαγόρευσε μια καινούργια διαθήκη, στην οποία έλεγε ότι αν πέθαινε, το Μπέμπανμπεργκ θα ανήκε στο γιο του Ούτρεντ, κι εγώ θα γινόμουν εάλντορμαν και όλοι οι άνθρωποι μεταξύ του Τουίντ και του Τάιν θα ορκίζονταν υποταγή σ' εμένα.

«Κάποτε ήμασταν βασιλιάδες εδώ», μου είπε, «και η χώρα μας ονομαζόταν Μπερνίσα». Πίεσε τη σφραγίδα του στο κόκκινο βουλοκέρι, αφήνοντας το αποτύπωμα του κεφαλιού ενός λύκου.

«Θα έπρεπε να ήμασταν ξανά βασιλιάδες», είπε ο θείος μου, ο Άλφρικ.

«Δεν έχει σημασία πώς μας αποκαλούν», είπε ο πατέρας μου κοφτά, «αρκεί να μας υπακούνε», και μετά έβαλε τον Άλφρικ να ορκιστεί στη χτένα του αγίου Κάθμπερτ ότι θα σεβόταν τη νέα διαθήκη και θα με αναγνώριζε ως τον Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ. Ο Άλφρικ ορκίστηκε. «Δε θα γίνει όμως έτσι», είπε ο πατέρας μου. «Θα σφάξουμε αυτούς τους Δανούς σαν τα πρόβατα

στο μαντρί και θα επιστρέψουμε καλπάζοντας περήφανα με λάφυρα και τιμή».

«Ο Θεός να μας βοηθήσει», είπε ο Άλφρικ.

Ο Άλφρικ και τριάντα άντρες θα έμεναν στο Μπέμπανμπεργκ για να φρουρούν το κάστρο και να προστατεύουν τις γυναίκες. Μου έδωσε κάποια δώρα εκείνο το βράδυ· ένα δερμάτινο πανωφόρι που θα με προστάτευε από κόψιμο σπαθιού και, το καλύτερο απ' όλα, ένα κράνος γύρω από το οποίο ο Έαλντγουλφ είχε φτιάξει ένα δακτύλιο από επιχρυσωμένο μπρούντζο. «Έτσι θα ξέρουν ότι είσαι ένας πρίγκιπας», είπε ο Άλφρικ.

«Δεν είναι πρίγκιπας», είπε ο πατέρας μου, «αλλά ο διάδοχος ενός εάλντορμαν». Παρ' όλα αυτά, ήταν ευχαριστημένος με τα δώρα που μου είχε κάνει ο αδερφός του και πρόσθεσε μάλιστα δύο δικά του, ένα κοντό σπαθί κι ένα άλογο. Το σπαθί αυτό είχε κάποτε μια μακριά λεπίδα που την κόντυναν, κι ένα δερμάτινο θηκάρι φοδραρισμένο με μαλλί προβάτου. Είχε μια κοντόχοντρη λαβή, ήταν κακοφτιαγμένο, όμως εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκα με το σπαθί κάτω από την κουβέρτα μου.

Το επόμενο πρωί, κι ενώ η μηριά μου έχυνε μαύρο δάκρυ πάνω στις επάλξεις της Άνω Πύλης και ο ουρανός ήταν πεντακάθαρος και καταγάλανος, εμείς ξεκινήσαμε με τα άλογα για τον πόλεμο. Διακόσιοι πενήντα άντρες κινούνταν προς το νότο, ακολουθώντας το λάβαρο με το κεφάλι του λύκου.

Ήταν το έτος 867, και ήταν η πρώτη φορά που πήγαινα σε πόλεμο.

Και δεν έχω σταματήσει από τότε.

Ο Ούτρεντ, αγγλικής καταγωγής, γεννιέται από αριστοκράτες γονείς στη Νορθουμβρία του 9ου αιώνα. Έχοντας μείνει ορφανός στα δέκα του, αιχμαλωτίζεται και υιοθετείται από ένα Δανό και μαθαίνει τον τρόπο ζωής των Βίκινγκς.

Ωστόσο, η μοίρα του είναι άρρηκτα δεμένη με του Άλφρεντ, βασιλιά του Ουέσεξ, του μοναδικού αγγλικού βασιλείου που επιβιώνει της εισβολής των Δανών.

Η διαμάχη μεταξύ Άγγλων και Δανών και η σύγκρουση μεταξύ χριστιανισμού και παγανισμού πάλλονται στο υπόβαθρο του κόσμου στον οποίο μεγαλώνει ο Ούτρεντ. Μέσω ενός γάμου, αναγκάζεται να ταχθεί υπέρ των Σαξόνων, αλλά όταν η σύζυγος και το παιδί του χάνονται στη δίνη της εισβολής των Δανών, ο Ούτρεντ εξωθείται να αντιμετωπίσει τον ισχυρότερο από τους ηγέτες των Βίκινγκς σε μια μάχη δίπλα στη θάλασσα.

**Το πρώτο μέρος της σειράς
του Κόρνγουελ «Σαξονικά Χρονικά».**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN 978-960-453-253-7

9 789604 532537

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 04856

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ